Фабиан Ленк

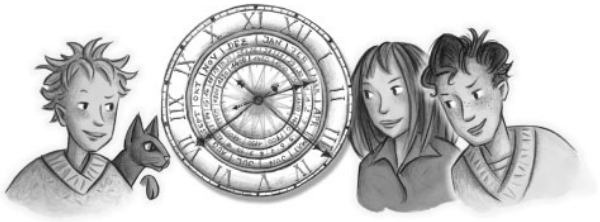

Детективи
с машина на времето

Скандал на Олимпиадата

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Falsches Spiel in Olympia
© 2008 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Скандал на Олимпиадата
© Издателство „Фют“, 2022
Превод Ирена Патулова

ISBN 978-619-199-739-8

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги, когато се интересуват от някоя епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

[1] *Темпус – (от лат.) време*

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

Съревнованието

– По местата! Готови! Старт! – учителят Тебелман плесна с ръце и десетина ученици полетяха напред.

Те участваха в бягането на хиляда метра от Националната ученическа олимпиада. Сред тях беше Леон. Той се надяваше, както обикновено, да получи почетната грамота. Но първо трябваше да събере необходимите точки. А това означаваше, че днес на всяка цена трябва да победи най-сериозния си съперник Марк и да спечели бягането.

– Давай, Леон! – викаха Юлиан и Ким, седнали на тревата до пистата.

Леон им махна с ръка и отново се съсредоточи върху бягането – трябва да диша ритмично, да не бърза много в първите четиристотин метра, а и да държи под око Марк, който в момента беше трети.

Леон скъси дистанцията между себе си и Марк, не го изпускаше от очи. Маратонките му ритмично и меко докосваха пистата.

След първата обиколка някои състезате-

ли поизостанаха, но Леон не се отлепяше от Марк, който поведе колоната. Поддържаше дяволски бързо темпо, но Леон също не изоставаше. Момчето дишаше все по-трудно и все по-бързо. Хвърли бегъл поглед назад – нямаше никого. Май състезанието се очертаваше само между тях двамата.

Ето го и последния завой. Леон вече виждаше на финала Тебелман с хронометър в ръка. Ким и Юлиан също бяха там – викаха и скачаха. Още двеста, още сто метра...

Леон стисна зъби. Слепоочията му пулсираха, а мускулите му бяха напрегнати до крайност. Марк тичаше леко и елегантно на метри пред него. Как поддържа такава отлична форма? Леон го следваше плътно, но усещаше, че силите го напускат. Ще загуби състезанието! Освен ако не даде всичко от себе си. Момчето сви юмруци, отметна глава и се отскубна напред.

Изравни се със съперника си и погледите им се срещнаха. Очите на Марк блестяха, в тях се четеше мъка и отчаяние. И в този момент Леон разбра, че все още има шанс.

Впери поглед напред. Краката му сякаш не докосваха земята, бавно, съвсем бавно, започна да изпреварва Марк.

– Успя, успя! – крещяха Юлиан и Ким.

Тебелман беше толкова близо! Но това е финалната линия! Дългоочакваната финална линия! Леон хвърли един поглед встрани, там, където допреди секунда беше Марк. Няма го!

Изведнъж цялото му напрежение се стопи и се почувства лек като перце. Прекоси финалната линия с два метра преднина!

Тебелман погледна хронометъра и го потупа по рамото:

– Браво, Леон, добро време!

Леон успя само да кимне. Ким и Юлиан се хвърлиха на врата му. Марк също дойде да го поздрави.

– Не е зле, страхотно бягане беше – засмя се Ким.

– Дано получа почетната грамота – отвърна Леон, все още задъхан, а после се изтегна на тревата до пистата и се загледа в ослепителното синьо небе.

Чудният летен ден кънеше в ярка светлина средновековното градче Зибентан.

– Нямам търпение да започне Олимпиадата – каза той. – Смятам да гледам повечето предавания, най-вече бяганията!

Юлиан се изтегна до него.

– И аз – каза той, – но сигурно в Древна Олимпия е било още по-интересно. Победи-

телите ги отрупвали с дарове и ги почитали като богове.

– Наистина ли?

– Да! Вчера го прочетох в библиотеката. Състезанията били много напрегнати и тежки. Особено надбягванията с колесници!

– С колесници!? – Леон погледна недоверчиво приятеля си.

– Да, с колесници – потвърди Юлиан. – Игрите включвали не само бягане, дълъг скок и хвърляне на диск, а и борба, юмручен бой, надбягвания с колесници. Участниците имали право да използват всякакви средства, за да победят, защото второто или третото място не били важни.

Внезапно Леон, както си лежеше на тревата, направи свещ:

– Надбягвания с колесници, огромна слава, ожесточени съревнования? Мисля, че веднага трябва да замина за Олимпия!

– Да не би да имаш предвид посещение в нашата стая на времето? – попита Ким и многозначително се усмихна.

– Точно това имам предвид!

– Да не бързаме толкова! – опита се Юлиан да охлади ентусиазма на приятелите си. – Първо трябва да почетем малко. Дори нямаме представа коя година да изберем.

– Правилно, освен това днес имам курс по грънчарство. Мога да дойда чак след пет часа – съгласи се Ким.

Точно в пет тримата приятели се срещнаха в библиотеката, която се намираше в сградата на средновековния манастир „Свети Бартоломей“. Но Ким не беше сама. Загадъчната и невероятно умна котка Кия неспокойно скачаше около нея, сякаш знаеше, че точно днес ще се случи нещо необикновено – пътешествие във времето с Темпус.

Библиотеката вече беше затворена. Но Юлиан имаше ключ от царството на книгите. Приятелите се поразходиха между дългите рафтове, избраха си няколко исторически книги за олимпийските игри и се разположиха на масите за четене. Кия скочи върху масата, където седеше Ким. Големите очи на котката следяха всяко движение на момичето, задълбочено над страниците. Ким сбърчи чело:

– Олимпия, едно от свещените места в Древна Гърция, се намира на Пелопонеския полуостров. В древността център на Олимпия била свещената горичка Алтис* със светили-

** Всички думи, отбелязани със звездичка, са свързани с историята на Древна Гърция и са обяснени в речника в края на книгата.*

щето на Зевс*. Там на всеки четири години се провеждали Олимпийските игри в чест на великия бог. Преди състезанието атлетите извършвали жертвоприношения*, посветени на бога, молели го за победа и обещавали да се състезават честно. За игрите, които продължавали 5 дни, пристигали хиляди гости. В Олимпия били построени великолепни храмове и спортни съоръжения. Статуята за храма на Зевс била изработена от прочутия скулптор Фидий и по-късно била обявена за едно от седемте чудеса на света*. – Ким не можеше да откъсне поглед от рисунката на огромна статуя, в сравнение с която хората в нозете ѝ изглеждаха като мравки. – Атлетическите състезания в Древна Гърция били част от религиозните празници, но най-известните, които привличали атлети от целия гръцки свят, били Олимпийските, Делфийските, Истмийските и Немейските игри. Знаехте ли това?

– Не – отвърна Леон. – Но и в моята книга тези игри са изброени – наричали ги с общото име Панелински игри*.

– А който победи и в четирите – намеси се и Юлиан, – ставал много богат и получавал титлата периодоник*.

– Титлата какво?

– Пе-ри-о-до-ник – повтори Юлиан. – Все

едно супермен. Чакайте... – и той се наведе над книгата си. – Тук се споменава името на един борец. Казвал се Милон и бил от град Кротон*. Смятали го за най-големия спортист по онова време. Милон побеждавал шест пъти в Олимпия и в Делфи, девет пъти в Немея и десет пъти в Истмия. Това е изключително!

Леон и Ким се приближиха до Юлиан и надникнаха над рамото му.

– Страхотно! – каза Леон. – Той изяждал дневно по девет килограма месо, девет килограма хляб и изпивал по десет литра вино. Още като дете всеки ден вдигал теле, за да развива мускулите си.

– Това със сигурност е доста преувеличено! – отсече Юлиан.

– Може би, но бих искал да видя този Милон отблизо! Написано ли е кога е станал победител в Олимпия?

Юлиан прокара показалец по редовете.

– Да! Първата му победа е през 532 година преди новата ера. Преди това е побеждавал като юноша.

Леон потупа приятеля си по рамото:

– Какво чакаме? Знаем точното място, точната година и името на най-големия спортист от онова време. Няма ли да е чу-

десно да видим всичко това наживо! Готови ли сте?

След по-малко от две минути Ким, Леон и Юлиан вече бяха отместили шкафа, зад който се криеше тъмната врата към Темпус. Никой друг не знаеше за тайната врата. Юлиан хвана дръжката, но изведнъж се обърна към приятелите си.

– Какво има? – Ким нямаше търпение да тръгнат. – Ще е като малък спортен излет, няма от какво да се страхуваш!

Юлиан сведе поглед към краката си:

– Не знам какво ми става – отвърна той, – но имам странно усещане!

Ким се разсмя:

– Това е от близостта до Темпус! Стаята на времето винаги всява ужас!

Тя мина покрай Юлиан и се втурна през украсената с магически символи черна дървена врата.

Темпус ги посрещна недружелюбно. Синкавата светлина този път беше съвсем слаба, почти черна. Мъглата, която на кълба се носеше из стаята, още повече затруднняваше децата. Върху безкрайните стени на Темпус имаше хиляди врати с изписани над тях години, които изчезваха в мъглата и отново се появяваха. Къде беше вратата с година 532

преди новата ера? Ким затвори очи и се заслуша. Още щом влязоха, ù направи впечатление, че този път в Темпус е по-тихо. Обикновено от различните врати до тях достигаше смесица от хаотични звуци. Но не и сега. Това я накара да се заслуша внимателно. Усещаше зад себе си присъствието на Леон, Юлиан и Кия, които бяха също толкова объркани, колкото и тя. Подът под краката им пулсираше – като огромно сърце, в ритъма на времето.

Изведнъж децата чуха ликуващи възгласи от хиляди гърла. Това стадион ли е? Може би Олимпия? Ким тръгна по посока на възгласите, а приятелите я последваха. Докато вървяха през мъглата, гласовете се усилваха. Най-после застанаха пред търсената врата!

Кия скочи на рамото на Ким. Приятелите се хванаха за ръце и се концентрираха върху Олимпия. Само така Темпус щеше да ги отведе където искат. След това преминаха през вратата и пропаднаха в нищото.

Засадата

Леон, все още замаян от спиращото дъха пътешествие през времето и пространството, отвори очи и видя точно пред себе си муцуната на някаква овца. Животното изблея уплашено насреща му, а той се дръпна и се блъсна в Юлиан и Ким. Кия изфуча, а овцата изблея по-силно, сякаш да им обясни на кого принадлежи мястото, където са се появили съвсем неканени.

– Добре дошли! – каза Ким през смях. – Много оригинална идея от страна на Темпус да ни изпрати в кошара! Трябва добре да я запомним за обратния път.

Децата излязоха от кошарата с блеещата овца. Макар денят да си отиваше, все още беше приятно топло.

– Колко е хубаво! – не се сдържа Юлиан, когато очите му привикнаха към светлината.

Пред тях се очертаваха меките извивки на хълмове, между които се виеше река. Борове се редуваха с чинари, виждаха се кипариси, акации, смокинови и маслинови дръвчета.

Носеше се плътен аромат на тамян и риган.

– Вижте онзи хълм с храма на върха! – извика Ким и посочи на север, като си спомни за рисунката в книгата, която разглеждаха в библиотеката. – Това е храмът на Зевс! А реката сигурно е Алфей*!

– Да, намираме се в Олимпия! – зарадва се и Леон. – И сме облечени с тукашните дрехи, твърде оскъдни, естествено, като се има предвид жегата.

Приятелите бяха облечени в бели хитони*, а на краката си имаха прости кожени сандали.

– Тук има път – посочи Юлиан и тръгна нататък.

Кия весело подскачаше в краката му, но внезапно спря и се загледа в малката акациева горичка отсреща.

– Какво има? – попита Ким, но в този момент видя какво е привлякло вниманието на котката. Към тях се приближаваха конник и двама бегачи. Конникът извика нещо.

– Дали не тренират за Олимпийските игри? – зачуди се Леон.

– Конникът със сигурност не тренира – подсмихна се Юлиан.

– Може да е треньорът им. Виж колко е едър единият бегач.

Приятелите излязоха на пътя, по който

се движеха тримата мъже.

Върху хитона си конникът имаше богато украсен химатион*, а бегачите бяха боси и носеха само препаски. Единият наистина беше огромен – с широки рамене, с грамадни мускули и гъста брада. Другият беше с една глава по-нисък и малко по-голям на години от приятелите. Беше слаб, но с дълги и мускулести крака.

– По-бързо, в името на Зевс! – пришпорваше ги конникът. – И охлювите могат да ви изпреварят!

С облени в пот лица двамата притичаха покрай приятелите и кимнаха любезно за поздрав. Децата отвърнаха и се загледаха след тях.

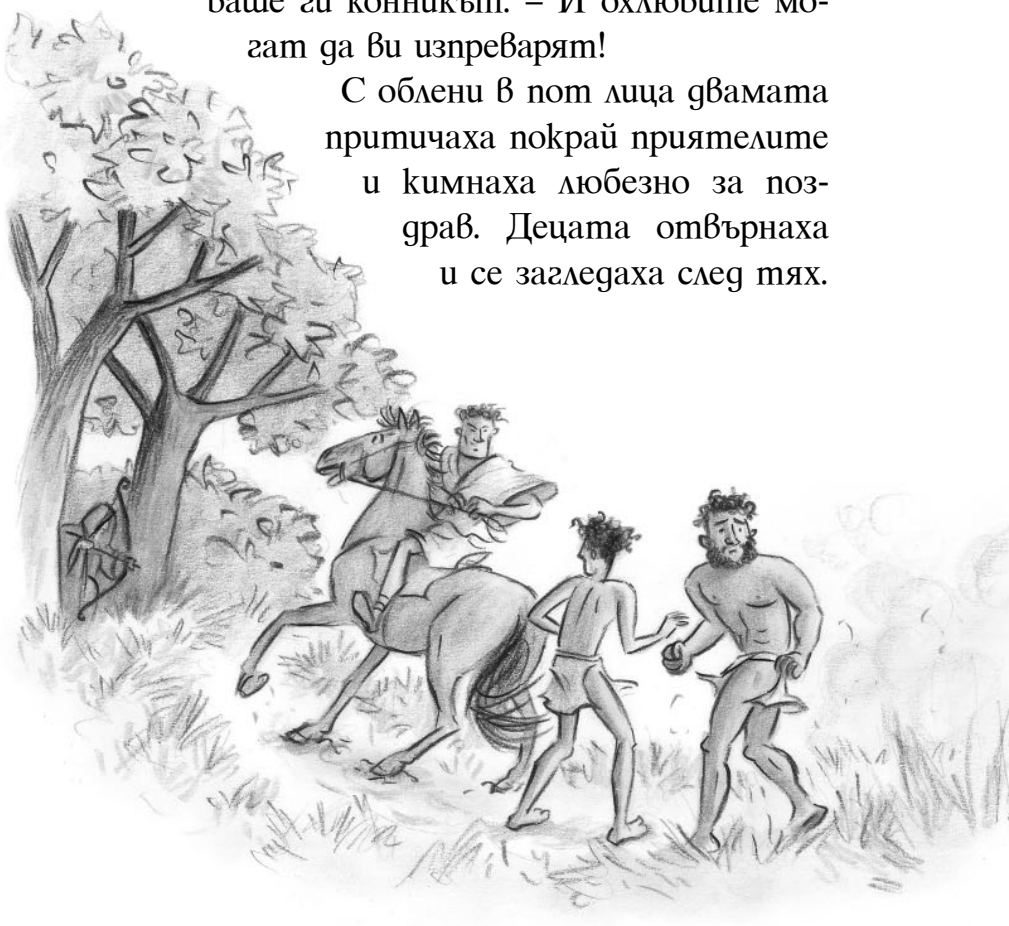

– Сигурно тренират за Олимпийските игри. Темпото им е доста добро въпреки жегата – с възхищение отбеляза Леон.

Междувременно конникът и бегачите стигнаха до рехава горичка от чинари.

– О, не! – извика Юлиан.

– Какво... – възкликна Ким, но Юлиан не я остави да довърши.

– Засада! – извика той към мъжете. – Скрийте се, засада!

Ким и Леон с недоумение погледнаха приятеля си, а Юлиан извика по-силно, за да предупреди атлетите, като сочеше един от чинарите. В този миг и те видяха стрелеца, който се беше притаил на дървото с готов за стрелба лък! Главата му беше покрита с качулка.

